

Waterpolo

Waterpolo, of all sports, in het nieuws, in het parlement zelfs. Het begon vorig weekend met een mening op knack.be: “Belgische zwembond beloont waterpolomeisjes met sessie spartelen op het droge.” Een N-VA-mannetje uit Oostende zei dat de klok drie kwarteeuwen was teruggedraaid door de beslissing van de nationale zwembond om geen gemengd waterpolo toe te laten boven de 11 jaar. De mening werd mij toegestuurd door mijn dochter, zelf een ex-waterpolospeelster in gemengde teams. Een dag later ontspon zich aan de ontbijttafel een geanimeerde discussie en de vrouwen waren erg verontwaardigd omdat ik het een logische beslissing vond.

De verzamelde meninghebbers, zoals daar zijn de vrouwen aan mijn ontbijttafel, N-VA-mannetjes uit Oostende, het Instituut voor de Gelijkheid van Vrouwen en Mannen, de staatssecretaris voor Gelijke Kansen Elke Sleurs en minister van Sport Philippe Muyters, zagen dat anders en spraken schande. Het Minderhedenforum – is Wouter ziek? – had voor één keer geen mening.

Als ex-jeugdzwemmer van de Gentse Zwemvereniging smulde ik van de jaarlijkse derby's, c.q. stammenoorlogen tegen Ghent Swimming. Later heb ik als journalist in Nederlandse loondienst de Nederlandse vrouwen gevolgd toen ze in Perth in 1998 de WK-finale verloren en in Peking in 2008 olympisch goud wonnen. Een paar weken geleden volgde ik zelfs de beslissende kwalificatiewedstrijd voor de Olympische Spelen van diezelfde Nederlandse polovrouwen tegen Spanje op tv. Nederland verloor kansloos. Ik ken waterpolo en als meninghebbers toen de mooie beelden hadden gezien van de fysieke oorlog die zich onder de waterlijn afspeelde, zouden ze nu anders spreken.

Ik heb destijds een paar wedstrijden van mijn dochter gevolgd, maar ook niet meer dan een paar, dat is waar. Ik vond die gemengde teams bij de haren getrokken, al is dat ongeveer de enige misdaad die je in het waterpolo niet mag of kan begaan. Dochterlief hield een gebroken neus over aan haar trainingen met jongens, maar dat had met meisjes ook kunnen gebeuren want die hebben ook ellebogen.

Laat dit duidelijk zijn: de argumenten die de zwembond aanhaalt, zijn belachelijk. Een verzekeraar die geen seksueel grensoverschrijdend gedrag dekt? Alsof je voor seksueel grensoverschrijdend gedrag naar een verzekeraar stapt. Dat is een zaak van de trainer, het clubbestuur of de politie. En dat de Walen niet willen, daar kan de Vlaamse autonome vleugel zijn voeten aan vegen. Sport is regionale materie en de nationale koepels moeten aangestuurd worden door de vleugels en niet omgekeerd.

Het scheiden van jongens en meisjes vanaf een bepaalde leeftijd in de sport is dan weer de wetenschappelijke logica zelf. Misschien dat sommige meisjes van zichzelf vinden dat ze hun mannetje kunnen staan, maar vanaf de puberteit groeien de twee seksen zowel qua uithouding als kracht uit elkaar en toevallig is waterpolo met ijshockey, American football en handbal de fysiek zwaarste contactsport door de mens gespeeld.

In waterpolo is lichamelijk contact een essentieel onderdeel van de spelregels. Je mag op de tegenstander gaan liggen, de arm wegtrekken, je mag delen van het lichaam blokkeren, je mag hem/haar soms kopje onder duwen. Fantastisch, als sommige meisjes er trots op zijn dat ze ook stampen en knippen onder water, maar daar gaat het niet om. Hoe ouder de jongens worden, hoe minder de meisjes in die gemengde teams aan de bak komen. En dan wordt het een heel raar spelletje, ook voor de jongens, want in tegenstelling tot korfbal mag in waterpolo wel gemengd worden verdedigd.

De ongelijkheid van mannen en vrouwen in sport heeft niks vandoen met glazen plafonds of patriarchale structuren, maar met een hormonale realiteit. We wijken serieus af van de originele bedoeling van (competitie)sport als we, ter bevordering van de gelijkheid van seksen, meisjes en jongens samen laten sporten omdat de meisjes dan ook beter worden. Dames, zo werkt het niet. Jullie hebben destijds een aparte categorie gekregen in de sport en die heet vrouwensport, en dat gaan we nog een tijdje zo houden (tot de doorbraak van de tussenseksen).

Dat er niet genoeg meisjes/vrouwen zijn om een sport te beoefenen? Jammer maar helaas, we zijn een klein land zonder sportcultuur. De finaliteit van jeugdsport is nog altijd de doorgroei naar de volwassenensport en niet een nivellering naar onderen bij de jeugd omdat 170 waterpoloënde meisjes zich anders verlaten voelen.

De ongelijkheid van mannen en vrouwen in sport heeft niks vandoen met glazen plafonds of patriarchale structuren, maar wel met een hormonale realiteit